

La Barretina beruella.

Lleó que vas devorar
à nostra princesa un dia,
; tremola mentre tu vejas
beruella la barretina!

(Roca y Roca.)

Graciosa barretina
que las testas colradas
de nostres bons pagesos
cobreixes y engalanas,
òune esta cansoneta
que un cor que tendre t'ayma
pera llohar las glorias
joyós tuy n'ha dictada.

De pau, treball y honra,
de fe y de virtut santa
serás sempre en ma terra
penyora benhaurada;
y al vent qu'exten y gronxa
ta encesa y rica grana
del jovencel altiu
à rans la fresca galta,

o bat del caduch jayo
la cabellera Marga.
que 'l temps, fentli homenatge,
plateja y no arreballa;
tot baixet tu li contas
l'història ja oblidada
de fets que 'l llor ombreja,
que guardan àureas pàginas,
perque per tot arreu
hont desplega sas alas
en sos lleugers viatjes
per esta terra aymada,
la trameti y l'escampi,
embalsamant las ànimas
dels catalans d'avuy
ab antiga fragancia.

Bè cal, bè cal que sempre
tan dolces alenadas
; oh volador missatge!
al cor respirar fassas,
perque ellas lo deixon din
y ab goig y orgull ne sapia
que barretina duyan,
com los pageses d'ara,

aquells immortals hèroes
que ab sas proesas altas
la gloria n'enfosquiren
del grant capdill de Fransa,
mientras qu'embadalida
l'Europa pronunciava
lo nom de Catalunya
ab reverencia santa. .

En despit del oratje
que braholant ne passa
y ab furia se'ns emporta
las ricas antigallas
que'ns quedan, com raigs febles
d'un astre que s'apaga;
content, oh barretina,
jo't veig viurer encara
trionfant de la tempesta
que als més ardots esglaya,
com lliure ix del naufragi
en mitj de la mar brava
lo bocinet de suro
que oneja damunt l'aigua.

Si al Roser que celebra
pièl gay Maig la contrada,
comentant millors dias,
men pas incert s'atansa,
bermellear t'oviro
entre las clariaynas
de seculars alunas
que 'l llarch viarò n'enraman;
y un cop finida deixo
la meua caminada
y pièl gentiu ma vista
cobdiciosa s'escampa,
sus mil serenas testas
que 't rumbejan ufanas
saltar ab goig te miro
com sempre enjogassada,
deixant que 'l sòl reflecti
ta porporencia grana
y ab bells colors ne pinti
l'ampla y rublerta plassa,
hont jovenalla alegre
junteja la cerdana
al sò del tamborino
que anima la ballada.

En los mercats y firas
també mos ulls t'aguaytan,
clapejant de rosellas
las inquietas onadas
de l'inmensa munió
que ve, s'en va o'traspassa,
per carrers y firals
moventse atareyada;
mentres cadescú cerca
lo que li fa més falta,
lo marxant bina venda,
lo regater paradas,
l'esquart gelós de móltas
la núvia empolaynada,
y ls mercaders d'amor,
qu'en cap fira n'hi mancan,
— y que 'm plan que no't dugan
perque aixís no't profanan,
garridas donzelletas
de primera volada
que ab tracte enginyós portan
contentas y enganyadas.

I quant, afanyós d'ayre
perque l'espír li manca,
lo cor damunt la boyra
del món son vòl aixampla,
llavors, oh barretina,
també 't tindrè per companya,
que al català seguiuex
ja gasi o vèssi llàgrimas.

Per cò 't contemplo extesa
del ramou à l'espatlla
quant munta ab testa nua
resant humil pregaria,
y com d'òls tribut duentne
modesta presentalla,
la costa de l'hermita
que à la Verge sagrada
n'alsaren nostres avis
al cim de la montanya
perque hi tinguis refugi
en sas tempestas l'ànima.

Si, tot arreu te troba
per mon conhort la ullada

hont se vulla que's giri
per terras catalanas,
al cor sempre portantne
jolivas recordansas
de virtuts que jo admiro
dins nostras llars encara,
o' d'antiga grandesa,
exlluernadoras ratas,
qu'en onas de llum pura
man esperit ne banyan.

I vosaltres, pagesos,
que, casi sòls, la flama
guardau del sant amor
envers la noble y gaja
barretina, dels avis
que canto ab veu migrada;
ohiu lo prech que sento
muntar del fons de l'ànima
dintre'l niivol d'encens
que hi crema per la Pàtria:
"Eixa hermosa penyora
que'l vell vos han deixada,
aportàula, bons pagesos,

« per Déu sempre portàula,
« qu'ella es fermausa d'honra,
« de nostras glorias, palma.

« Portàula, si, fidels;
« que 'l jorn de greu desgracia
« que vostra testa altiva
« no coronés galana,
« Joquina també fora
« de la tempesta irada
« que 'ls sants recorts dels avís
« traydora ns arrebossa,
« y al mar sens fons los tira
« de l'èterna oblidansa.... »

; Beneyt ne sia Déu
que 'm fa mercé tan alta
de trobart, barretina,
per tot arreu encara
hont jo ma vista extengui
per esta terra aymada;
ara esmentant sas glorias,
l'antiga fi a vegadas,
portant plahers a festas,
o al cor meu llevantne ànsias

quant li dius bellagosa:
«¡ recobra l'esperansa,
«que mentres jo no'm perdi
«no s'perderà la Pàtria!!»
